

koepel van de muziektent staat een verver als een silhouet tegen den licht overwaasden hemel. De meisjes zwaaien tegen hem, maar de houten klaas doet niets terug. Hans heeft drie paarden in zijn span en inviteert Sijtje in het rijtuig te stappen.

„Ik ben bang, dat ik door den bodem zak. Ik ben zoo zwaar!” zegt ze, „vraag Sientje.”

Sientje, de achterlijke, staat eenzaam met rollende tong een eindje van de andere meisjes af. De gezonde vroolijke kinderen hebben al lang bij intuïtie gevoeld, dat er iets bij Sientje hapert. Haar witte ijsmuts staat op haar achterhoofd, of ze er tegenaan gegooid is en bij ongeluk is blijven hangen. Hans heeft niet veel fiducia, Sientje als passagier mee te nemen. Ridderlijk stelt hij haar echter zijn koets ter beschikking. Tot zijn verlichting weigert ze door met haar hoofd te schudden en met haar tong te rollen. Sijtje zit met de zon in haar gezicht op een bankje, Jan de Wit stijf gearmd naast haar. Samen kijken ze naar Jannetje in haar bontmantel en onder haar bloemetjeshoed, ver over haar ooren gezakt en naar Bikkers, dien ze adoreert. Bikkers wenkt Sijtje, komt ze niet bij hen loopen? Het bankje is vuil, er zitten dikwijls bedelaars.

„Goed, dan maar vlooien!” lacht Sijtje.

Nel heeft een knikkermanie.

„Ik speel niet meer met Anton, die kan niet tegen zijn verlies,” zegt ze, leunend tegen Sijtjes knie en even later klaagt ze:

„Ik ben heelemaal „rut” en ik krijg geen „toevalletje” van Jeaantje.” Eer zij Sijtje op de hoogte heeft gebracht, wat de termen „rut” en „toevalletje” in de knikkerkunde beteekenen, komt Jeaantje uit eigen beweging twee „toevalletjes” brengen.

Anton en Piet doen haasje-over. Nu eens is Antons achterkantje, dan dat van Piet naar Sijtje gekeerd. Piet kan het nog niet zoo goed. Soms blijven zijn beenen als een haak om Antons nek hangen. Ten laatste valt Anton pardoes voorover. Er kleeft een iepeblad op zijn lip en zijn tanden knarsen van het zand.

De iepen van het plein zijn, als schaapjes in den zomer, geschoren. Eerst geleken hun takken pezige behaarde mannenarmen, maar nu strengelen zich gladde slangen in het loof. De aarde van het plein is overstrooid van takken en bladeren. Jan, Frans en Kees zuiveren er de goot naast het trottoir van. Ze hebben elk al een grooten bos en loopen achter elkaar, als in een processie. Een volgeladen sleeperswagen rijdt juist van het plein af. Er is vroolijkheid en jool in, vindt Sijtje, of hij zoo van een zomersch feest is weggereden.

Hilariteit. Grietje is in een plas gerold. De heele klas brengt haar in triomf op. De spetten zitten van haar schort, dat wel een krentenbrood gelijk, tot op haar bril. Uit de nu minder dan ooit gelijkstaande oogen